

Arrest

nr. 170 076 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, en die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van de afgifte van een visum 'type D'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2015 dienen verzoekers te Beiroet een aanvraag in voor een visum lang verblijf 'type D'.

Op 22 april 2016 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de toekenning van een humanitair visum aan verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum D omwille van humanitaire redenen bij de Belgische diplomatieke post te Beyrouth met als doel zich te vestigen in België. Betrokkene zou zich willen vestigen bij haar vermoedelijke ouders, die in België verblijven. De vader van betrokkene heeft bij de Belgische autoriteiten in mei 2011 een asielaanvraag ingediend en heeft in november 2012 het statuut van subsidiaire bescherming gekregen. In oktober 2013 kreeg de moeder van betrokkene na een aanvraag tot het bekomen van een visum een visum gezinshereniging en vestigde zich eveneens in België. Gelet op het feit dat betrokkene een meerderjarige dochter is van een niet-EU onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen vervat in de Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging. Tevens komen er uit het administratief dossier eveneens onvoldoende humanitaire elementen naar voor die een uitzonderlijke afgifte van een visum op basis van art. 9 en 13 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen.

Ten eerste, betrokkene bewijst niet dat de personen met wie zij zich wenst te herenigen effectief haar ouders zijn. Zij legt immers geen akten van burgerlijke stand voor die de verwantschapsband tussen de referentiepersoon in België en betrokkene bewijzen, door middel van het voorleggen van een geboorteakte van betrokkene of een familieboekje van de ouders.

Ten tweede, betrokkene bewijst niet geïsoleerd in het land van herkomst te verblijven. Integendeel, ze dient haar aanvraag tot het bekomen van een visum samen met haar echtgenoot en kinderen in. Ze zou er gehuwd zijn en leeft dus samen met haar gezin in haar land van herkomst. Uit de informatie die de vader van betrokkene gaf bij het indienen van zijn asielaanvraag blijkt dat betrokkene nog twee broers/zussen, alsook tien ooms/tantes zou hebben die met haar in Syrië zou verblijven en op wie ze zich zou kunnen beroepen.

Ten derde, de advocaat van betrokkene roept in dat betrokkene en haar gezin Syrische onderdanen zijn die nog steeds in Damascus wonen en dat het moeilijk is om te overleven in de momentele oorlogssituatie. Niettegenstaande niet ontkend wordt dat Syrië een land in oorlog is en het er voor de mensen die er verblijven allesbehalve makkelijk is, kan art. 3 van het EVRM in het geval van betrokkene geen toepassing vinden. Art. 3 van het EVRM creëert gelet op de andere elementen in de rest van deze beslissing immers geen positieve verplichting tegenover de Belgische Staat een visum aan betrokkene af te leveren.

Ten vierde, de advocaat van betrokkene roept eveneens art. 8 van het EVRM en het daaruit volgende recht op een gezinsleven in. In deze context werd niet bewezen in hoeverre er voor het vertrek van de ouders van betrokkene naar België er sprake was van een effectief gezinsleven, er wordt niet bewezen dat betrokkene samen met haar gezin bij haar ouders woonde. Zelfs al mocht dat zo zijn zonder dat dit bewezen wordt, kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden. De vader van betrokkene verblijft immers sinds 2011 reeds in België. Gelet op het feit dat betrokkene haar aanvraag tot het bekomen van een visum pas 4.5 jaar na de aankomst van haar vader in België en 3 jaar na de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming aan haar vader (hoewel de oorlog in Syrië reeds gestart is in 2011) indiende, is er geen sprake meer van een effectief gezinsleven en kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden.

Ten vijfde, gelet op het feit dat betrokkene haar aanvraag tot het bekomen van een visum indiende meer dan een jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming aan haar vader diende betrokkene eveneens volgende documenten voor te leggen: bewijs van voldoende huisvesting middels een geregistreerde huurovereenkomst; bewijs van voldoende bestaansmiddelen; bewijs van mogelijkheid tot aansluiting bij de wettelijke ziekteverzekering van haar vader. Enkel de geregistreerde huurovereenkomst werd voorgelegd. Aldus is de financiële dekking van het door betrokkene beoogde verblijf niet gegarandeerd en is betrokkene niet gedekt voor de ziektekosten die ze in België zal maken. Er werden eveneens geen bewijzen voorgelegd van het feit dat betrokkene financieel afhankelijk zou zijn van haar ouders die in België verblijven.

Bovendien werd door betrokkene geen blanco uittreksel uit het Syrisch strafregister voorgelegd.

Omwille van al het voorgaande, kan aan betrokkene geen visum D omwille van humanitaire redenen worden toegestaan.”

De beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op het feit dat aan de echtgenote van betrokkene geen visum kan worden toegestaan, wordt omwille van dezelfde motivatie de aanvraag van betrokkene geweigerd. Bovendien kan worden gesteld dat de aanvraag van betrokkene geen bewijzen bevatte dat het koppel daadwerkelijk getrouwd is, dit wordt niet bewezen via een akte van burgerlijke stand/huwelijksakte. Ook het blanco uittreksel uit het strafregister van betrokkene was niet in het dossier aanwezig.”

De drie beslissingen, genomen ten aanzien van de minderjarige kinderen van verzoekers, zijn alle drie als volgt gemotiveerd:

“Gelet op het feit dat aan de moeder van betrokkene geen visum kan worden toegestaan, wordt omwille van dezelfde motivatie de aanvraag van betrokkene geweigerd. Bovendien werd de verwantschapsband tussen betrokkene en haar moeder niet bewezen middels een akte van burgerlijke stand, een geboorteakte van betrokkene of een familieboekje.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

1.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1.1. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissingen geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregelen zijn waartegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld. De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.(…)”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat op limitatieve wijze wordt aangegeven wanneer een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden opgestart.

Raad oordeelde derhalve terecht in haar arrest nummer 161.355 van 3 februari 2016 dat de visumweigering geen verwijderings-, noch terugdrijvingsmaatregel uitmaakt en dat verzoeker in die zaak evenmin werd vastgehouden, waardoor niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

Met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde arresten van de Raad, dient tevens te worden opgemerkt dat die arresten, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben. In dit opzicht, kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 159.249 van 22 december 2015 en 160.650 van 23 januari 2016 waar de vordering bij uiterst dringende noodzakelijk gericht tegen een visumweigering eveneens werd verworpen bij gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid. In de tweede zaak werd eveneens een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM opgeworpen, doch de Raad stelde terecht vast de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering niet kon worden aangenomen.

Verzoekers tonen evenmin aan zich in gelijke omstandigheden te bevinden als die waarvan sprake is in de door hen aangehaalde arresten.

Een eventuele schorsing van de thans aangevochten beslissing zal verzoekers overigens nog niet in de situatie plaatsen waarbij hen een visum wordt toegekend door de verwerende partij.

Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat waar verzoekers stellen dat de situatie precair is en daarin de uiterst dringende noodzakelijk gelegen zou zijn, zij verwijzen naar een situatie die geenszins recent is nu zij in Syrië geboren zijn, er reeds hun hele leven wonen en de precare situatie aldaar niet nieuw is. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat verzoekers hun aanvraag

tot het bekomen van een visum pas 4.5 jaar na de aankomst van eerste verzoeksters vader in België en 3 jaar na de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming aan haar vader indiende, hoewel de oorlog in Syrië reeds gestart is in 2011.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat niettegenstaande niet ontkend kan worden dat Syrië een land in oorlog is en het er voor de mensen die er verblijven allesbehalve makkelijk is, art. 3 van het EVRM in het geval van verzoekster en haar gezinsleden geen toepassing kan vinden. Art. 3 van het EVRM creëert, gelet op de andere elementen uit het dossier, immers geen positieve verplichting tegenover de Belgische Staat een visum aan betrokkenen af te leveren. Verzoekers verantwoordelijk derhalve niet dat een gewone beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onherroepelijk laattijdig zou zijn.

De voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet vervuld.”

2.1.2. In hun verzoekschrift hebben de verzoekende partijen het uiterst dringend karakter van hun verzoekschrift als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij bevindt zich momenteel in Damascus in Syrië, waar een burgeroorlog woedt. Het betreft een gezin met drie jonge kinderen. Het is het voor hen bijzonder moeilijk om te overleven in de oorlog die zich momenteel in Syrië afspeelt. Zij ondervinden de grootste moeite om te voorzien in de dagelijkse levensbehoeften en hebben nauwelijks toegang tot de noodzakelijke medische en andere voorzieningen. Vooral de zorg voor hun 10 maanden oude zoontje is erg moeilijk. Hun mensenrechten worden op ernstige wijze geschonden.

Om uit deze situatie te ontsnappen en op zoek naar veiligheid, wensen verzoekers respectievelijk hun ouders, schoonouders en grootouders in België te vervoegen.

Door de bestreden beslissing worden verzoekers echter gedwongen om verder te leven in een bijzonder precaire situatie waar zij het risico lopen slachtoffer te worden van een aanslag en waar zij in mensonwaardige omstandigheden moeten zien te overleven.

Nu het visum geweigerd wordt, blijven zij bovendien verwijderd van hun ouders, schoonouders en grootouders die hen emotioneel ondersteunen en hen de nodige rust en veiligheid kunnen schenken.

De gewone procedure tot schorsing en vernietiging zal niet op nuttige wijze een einde kunnen stellen aan het nadeel dat de bestreden beslissing veroorzaakt. De huidige behandelingstermijnen bedragen immers een aantal maanden tot jaren. Gezien de precaire situatie waarin verzoekers zich bevinden en het hiermee gepaard gaande risico op een schending van de fundamentele rechten, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”), zal deze procedure te laat komen. Artikel 3 EVRM vereist een nauwkeurig onderzoek naar een eventuele schending. Enkel een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vormt een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

In verschillende arresten oordeelde Uw Raad reeds dat het afwachten van de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat verzoekers worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. (zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 153.093, p.8) Recent oordeelde uw Raad dat het absolute karakter van artikel 3 EVRM staten er niet enkel toe verplicht om zicht te onthouden van schendingen ervan, maar ook om schendingen ervan te voorkomen, onder meer door buitenlandse autoriteiten buiten het grondgebied. (RvV 22 maart 2016, nr. 164.561.)

Verzoekers hebben diligent gehandeld om deze procedure zo snel mogelijk op te starten. De heer A. N. [...] las op de website van verwerende partij dat er op 22 april 2015 een negatieve beslissing werd genomen. Hij vroeg de beslissingen per mail van 9 mei 2016 op bij de ambassade in Beiroet, die hem op 10 mei 2016 antwoordde dat een betekening van de beslissingen plaatsvindt aan het loket van de visumdienst. De heer A. N. [...] contacteerde vervolgens zijn raadsman, die op 18 mei 2016 verwerende partij aanschreef om een kopie van de beslissingen te verkrijgen. Op 1 juni 2016 ontving verzoekers' advocaat de beslissingen per e-mail. Na het verzamelen van de nodige informatie over de actuele situatie van verzoekers en hun regio van verblijf, wordt huidig beroep 10 dagen later ingediend.

Verzoekers hebben dus de nodige diligentie aan de dag gelegd om uw Raad te vatten.

Om al deze redenen menen verzoekers dat er duidelijk sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.1.3. Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarvan *in casu* toepassing wordt gemaakt, bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Het staat dan niet ter betwisting dat de vreemdeling overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan vorderen van een maatregel die kwalificeert als een verwijderings- of een terugdrijvingsmaatregel.

In casu vorderen verzoekers de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen tot weigering van afgifte van een visum ‘type D’, dat werd aangevraagd op de Belgische ambassade te Beiroet. De verzoekers bevinden zich niet in België, maar in Syrië, hun land van herkomst. De bestreden beslissingen maken dan ook geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel uit.

Hoewel een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum wel een voor vernietiging vatbare rechtshandeling is en dus zij overeenkomstig artikel 39/82, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet ook vatbaar is voor een gewone vordering tot schorsing, sluit artikel 39/82, §4, tweede lid, van diezelfde wet uit dat deze beslissing vatbaar is voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De regeling van artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is een procedureregule die de vreemdeling de toegang tot de procedure bij hoogdringendheid ontzegt voor beslissingen die geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel inhouden.

Het vorenstaande laat echter onverlet dat onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden, als bedoeld in de overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (hierna: het arrest Bahaddar), de noodzaak kan bestaan om een in het nationale recht neergelegde procedureregule niet tegen te werpen. Het EHRM heeft in het arrest Bahaddar het volgende geoordeeld:

“45. La Cour relève d'emblée que si elle a jugé – le délégué de la Commission l'a fait observer – que l'interdiction de la torture ou des traitements inhumains ou dégradants visés à l'article 3 de la Convention est absolue en matière d'expulsion comme en toute autre matière (voir notamment l'arrêt Chahal précité, p. 1855, § 80), cela ne suffit pas pour absoudre les requérants invoquant cet article de n'avoir pas épuisé les voies de recours internes disponibles et effectives. Si les Etats contractants devaient se voir priver de la possibilité de redresser au travers de leur propre système judiciaire les violations dénoncées, cela serait contraire non seulement au caractère subsidiaire de la Convention, mais aussi au but même de la règle énoncée à l'article 26 de la Convention. Il en résulte que même dans les cas d'expulsion vers un pays où existe prétendument un risque de traitements contraires à l'article 3, les conditions de forme et les délais fixés par le droit interne doivent normalement être observés, pareilles règles étant destinées à permettre aux juridictions nationales de désencombrer leur rôle de manière méthodique.

Ce sont les faits propres à chaque espèce qui permettent de déterminer s'il existe des circonstances spéciales dispensant un requérant de l'obligation d'observer pareilles règles. (...)”

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekers in het voorliggende verzoekschrift onder meer de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoeren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving.

Het verbod op foltering en onmenselijk of vernederende behandelingen, zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM, is absoluut (vaste rechtspraak EHRM, zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218) en dit niet enkel in het kader van de verwijdering van vreemdelingen, maar ook in elke andere materie (EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 79–80, EHRM 17 december 2006, Ahmed t. Oostenrijk, §§ 40–41). Het aanvoeren van een grief, ontleend aan artikel 3 van het EVRM, laat op zich niet toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

voorbijgaat aan de door de wetgever voorziene procedureregels. Uit de gegevens van het administratief dossier en de gegevens die door de verzoekers worden bijgebracht, moet blijken dat er in de voorliggende zaak bijzondere en specifieke feiten en omstandigheden aan de orde zijn die ertoe nopen artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet tegen te werpen.

De Raad merkt in dit kader vooreerst op dat de regeling van artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de verzoekers enkel de mogelijkheid onthoudt om tegen de weigering tot afgifte van een humanitair visum een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. De genoemde bepaling verhindert verzoekers niet om een gewone vordering tot schorsing of een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bestreden beslissing.

Uit de thans voorliggende stukken blijkt dat verzoekers thans verblijven te Damascus in Syrië. Verzoekers laten na te preciseren en aan te tonen waar en in welke omstandigheden ze in Damascus verblijven. In hun verzoekschrift voeren verzoekers voorts aan dat ze moeite hebben om te voorzien in hun dagelijkse behoeften, en nauwelijks toegang hebben tot de noodzakelijke medische voorzieningen. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoekers geen begin van bewijs bijbrengen dat zij niet in hun levensbehoeften kunnen voorzien of dat zij heden medische zorgen nodig hebben. Verzoekers tonen niet aan dat ze zich in een zeer precaire verblijfstoestand in Damascus bevinden. Verzoekers brengen weinig op hun toepasselijk concrete elementen aan die aantonen dat het afwachten van de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat niet tijdig kan worden geredieerd aan hun grieven tegen de bestreden beslissingen. Waar verzoekers stellen dat de behandelingstermijn van beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing immers een aantal maanden tot jaren duurt, wijst de Raad erop dat dit een louter hypothetisch betoog is, die op zich geen aanleiding kan geven om artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet tegen te werpen.

Waar verzoekers hun wens uiten om hun ouders, respectievelijk schoonouders en grootouders, te vervoegen, en stellen dat ze door de bestreden beslissing verwijderd blijven van voormelde personen die hen emotioneel ondersteunen en de nodige veiligheid en rust kunnen brengen, wijst de Raad erop dat deze elementen de grond van de zaak betreffen. Deze elementen vormen geen reden om artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet tegen te werpen.

Waar verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad, wordt erop gewezen dat deze geen precedentenwerking hebben.

Waar verzoekers uiteenzetten dat ze diligent opgetreden hebben, wijst de Raad erop dat *in casu* niet betwist wordt dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tijdig ingediend werd.

Om deze redenen meent de Raad dat in voorliggend geval er onvoldoende bijzondere en specifieke feiten en omstandigheden aangetoond worden die ertoe nopen artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet tegen te werpen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS